

P
R
I
S

2/30

M
I
N

E
N
N

K
A

• ÚVODEM •

KONKURENCE!!!

V záplavě všech těch a novin se k Vám opět dostává druhé číslo Písmenek. Není ani na křídovém papíře, anis barevnými fotografiemi, ale za to je Vaše. Opět je utvořené Vámi, z Vašich prací. Máme teď obavy, zda budeme mít co tisknout, když se Vám otevírají široké možnosti oficiálních tiskovin. My jsme teď v nevýhodě, protože nedáváme to, co ostatní, to jest honorář. Ale přesto doufáme, že nám svoji přízeň zachováte, a i další číslo nebudou pouze fosílie, byť kvalitní. Daleko raději máme živé a čtivé číslo ze současnosti.

Lehkou ruku při psaní

přeje

Teta Věra

UZÁVERKA ČÍSLA 3 JE POSUNUTA NA 10. ČERVENI!!!!

Orry se probudil zimou. Trochu ho ještě bolela hlava. Proto vylezl ze spacáku, nasoukal se do kalhot a bot se splihlými tkaničkami, hodil na sebe bundu a vrzajícími dveřmi vyšel na verandu osadního srubu. Bylo тихо, veliké тихо.

A nádherné ráno. Ráno prvního ledna. Starý rok je za námi, myslí si, za mnou, za osadou, za spoustou lidí. Čtyři roky tady neslavili silvestra. Čtyři roky necítili tu potřebu, stačili jim vandry. Ale loni, loni to bylo jiné, najednou to moc a moc chtěli. Na poslední chvíli. Mák musel odřeknout podnikovou chatu a oželeť lyže, Viki doslova umluvit manželku, aby jela s jejich dvěma kluky k babičce do Líní, Šroub přijel rovnou z montáže a on se jenom těšil. Chybí jenom Jitřenka, ale ta je v Kanadě a Pavouk, který odepsal, že jim přeje vše nejlepší.

Díval se na tu nádherně čistou, čerstvě zasněženou krajinu a cítil to, co viděl. Krajinu bez krvavých skvrn, bez zvrásnění dunami a bez nafoukaných jazyků, bez obličejů zkřivených bolestí. Nejsou tu v panice a strachu běžící postavy, ale stromy okrášlené bělostí nevinnosti, stojící v klidu a rozvaze desítky let. Nezalétl sem pláč a tlumené údery obušků.

Objevilo se sluníčko, první, myslí si Orry. Tady na horách stokrát krásnější. Krystalky sněhu ožily. Přihmouřil oči. Tek, slastně. Tohle nejsou odlesky medailí a hvězd, to není jas moci a beztrápnosti. Je to jen teplé hlazení nevědomosti okolí.

Dveře vrzly podruhé. Šouravé kroky a zívající hlas Vikiho: "Hergot, mě je blbě. Ale ten silvestr stál za to. Co?"

Ten silvestr byl za to, myslí si Orry. Podívá se na Vikiho, pousměje se a jde si pro cigaretu.

Dveře vrzly toho rána potřetí.

Jaroslav Dittrich,
Sup

• ZTRACENÁ KŘÍDLA •

Miluji chvíle
kdy víčka se spojí v zavřenou bránu
a ztracená křídla
mne zanesou v časy
zlatavých melodií
a přísahám,
že tuto chvíli
nevyměním za nic na světě

Miroslav Šařec,
Piplín

Záclony mlhy
vlály vedle postele
z trávy,
komínem vánku
stoupal modravý dým.
Okna vesmíru
roobitá
akordy útlobokých kytar,
za nimi jen chvění
divokých koní
bujné fantazie
přivázaných ve stájích
napěchovaných pytlí
zelených bankovek.

Oldřich Damlovský - Roy

• SNAD ZÍTRA •

Snad zítřa.
Kytara zazní...
Telefon promluví.
Snad zítřa.
Zahraju na ni,
lehce mě osloví.
Snad zítřa.
Budu mít štěstí..
Skončí mé čekání.
Snad zítřa....
Dostanu pěstí
namísto polibku.

Šárka Chumová,
Akimba

• MATKA •

Šel jsi za světlem,
a potkal jsi stařenu,
už ti nevedila,
sešlost její tváře.
Měl jsi ji rád.
Poznáváš?
Vzpomeneš na chvíle s ní,
vzpomeneš jména?

Petr Horák,
Velký Bobr

• PIHATÁ •

Je Slunce rozesmáté
poměnka okatá
je kotě hravé
a potůček roz dováděný
má hlavu pinou přání bláznivých
a kamarádí s jarem

Jen jedna věc ji trápí
Ta zrnka máku na nose
- Proč jsi na mě tak zlá?
křičí na přírodu
- zrovna ty, ze všech nejmoudřejší!
Svůj obraz v řece utopí
a nechá se trávou utěšovat

- Nekoukej se tak na mne, třezalko!
kdybych mohla být jako ty
tak hezká, milá, užitečná všem...
Tvé něžné lístky tak chladí
a příjemně voní...

Třezalko!
Vždyť ty jsi taky pihatá!
PIHATÁ
a přece krásná

Milada Kuchařová

• MÁPIS •

Křídou počmáraná zeď
zpověď neznámého,
ve dvou slovech.
Miluji ji.
Kapičky deště
a starý plakát
ji zneuctili.

Petr Horák - Velký Bobr

• ČEKÁNÍ •

Včera napadl sníh. Je to takovej zvláštní pocit, že už zase končí další rok. Od školy mi připadá, že mi ten život strašně rychle utíká. Člověk pořád jenom na něco čeká a najednou zjistí, že už čeká strašně dlouho, slibuje si cosi od budoucnosti a zaponíná žít současnost. Nejdřív čeká, až dostane občanku, až bude dospělý, pak až udělá školu. Jenže potom zase čeká: Holka třeba až se vdá. Až se vdá, čeká, až dostane byt. Pak čeká, až přijde dítě, až přijde třeba druhé. Čekání ani tehdy zdaleka nekončí. Čeká, až půjde dítě do školy, až školu vyjde, až bude dospělé, až se vdá, až dostane byt, až bude mít svoje děti a tak pořád dokola. Je to opravdu zvláštní kolotoč. Taky se dá čekat, až se vyřeší politické situace. Nebo ekonomická. Když si budu chtít něco koupit, budu čekat, až si na to ušetřím (to se načekám!). Lze čekat, až mi bude "x" let, až dostanu v práci přicáno, nebo až někdo na vyšším místě půjde do důchodu, abych dostoupila na jeho místo /jiná šance postupu není/. Taky se dá čekat na vlak, který už třeba odjel. A to je to nejhorší čekání. Já bych ho kvůli těm ostatním nerada absolvovala.

Milada Kuchařová

• ZDÁNÍ •

Viděl jsem ji jasně
štíhlou, dlouhou...
mihla se kolem mne.
A bez povšimnutí!!
Zprvu mne trochu zamrazilo
zda nejsem jejím cílem.
Opravdu jsem nebyl.
Sám nad sebou jsem si vzdychl
a ponořil se znovu
do stránek
denního tisku.

Náhle zvonek odzpíval známý signál
a synek i se zákeřnou plácačkou na mouchy
v minutě zmizel.

Milada Kuchařová

• PŘÁTELSTVÍ •

Láto básnička nevyšla v F. 5/89
celá. Proto ji uveřejňujeme znovu
a zároveň se autorce omlouváme.

Přátelství,
ten nejcennější dar
pro něž mnohý dal by
snad kus sebe,
Však stále mín a mín
je ho kolem nás
a neúprosně běží čas,
jen kyvadlo se
ze strany na stranu
líně a přece rychle kývá.
Ta jeho rychlost
ničí krásu
ale novou přináší.
Však je tu krása,
která hrdě čelí
úderům kyvadla
a nic s ní nehne,
nic ji nedokáže přinutit
aby se sbalila a odletěla.
Ta krása je jak nemoc,
která nahlodá Ti srdce
a celé tělo i duši.
Však působí Ti radost.
Když ale přijde chvíle,
kdy se kyvadlo zastaví
a štěstí nevydrží
a zmizí,
pak s ním mizí i kus tebe
ten kus kde je srdce
a myšlenka
a zůstává tu jen černá díra.
Ta není pro nikoho,
ta je jen tvoje
a jen ty sám
musíš se s ní vyrovnat.
Sám musíš sehnat
kus bílého plátna,
které černou díru navždy
zakryje a zbydou jenom
jizvy na okrajích.
Snad i ty čas zahojí
možná že zůstanou a časem
zrůžoví
jako každá jizva.
A růžová je přece barva
štěstí, pohody a porozumění.

K. Zakopalová,
Lú

kamaluji mi léto
smutkem provoněný
léto pampelišek
a divokejch koní

Léto krotkejš lidí
léto divnejch práků
léto co se snáší
s touhou na padáku

Léto čistejš řek
a léto stinnejch stráň
léto strádání
a léto milování

Léto ve kterým se množí moje
léto pokory a hříchy
a léto pýchy

Ilona Fialová - Janny

• MOŽNÁ •

Možná se jednou vrátím,
tam, kde voní louky,
možná,
stromy mě vítají svou krásou,
zpěvem probouzejícího se rána.
Chci se vrátit k ohňům
které plály na mou památku,
možná mě stisknou ty své ruce,
jako tehdy,
tehdy když doprovázeli mé kroky.

Petr Horák
Velký Bobr

• KVVLI NI •

Kvůli ní
bych chtěla vonět jahodama
a taky bych se chtěla naučit létat
kvůli ní

kvůli ní
si chci zpívat a smát se
kvůli ní
si chci pálit prsty od žehličky
i od sporáku
/to aby ze mne něco bylo/

a kvůli ní
chci přimět lidi k tomu
aby se neopíjeli
aby na sebe nebyli hrubí
aby si nelhali
aby neničili, co jiným dělá radost
taky aby si nezáviděli
a nešlapali po kytkách

A to všechno
kvůli ní
kvůli té nevšedně
nemoderně
nehorázně
přitom nádherně
zarostlé bradě

Milada Kuchařová - 0,001

• HRA •

Hraji si na písečku,
zvaném jinsk svět.
Hraji si na dospělé,
boříc města, hrady,
jen tak ze zábavy.
Hraji si na velké,
na nejrozšířenější bru.
Hraji si na válku.
Cigaretu v dlani schovanou,
v polní láhvi vočku,
a vůbec nevím proč.
Proč zabíjet lidi na druhé straně?
Mohli jsme si vyměnit čapky,
a možná i nějaká cigareta
by se našla.
Možná má ženu
jako já,
a děti stejně dovádivé.
Říkáte jenom bra?
Hra na vás,
zelení páni,
za vás,
teď tu ležíme,
bez božího požehnání.

• ŘEKA FANTAZIE •

Voda stoupá k mým kolenům,
a já procházím řekou snění,
z fantazie pramenů,
až k moři Zapomnění.
Po cestě potkávám lidi,
kteří si našli místo,
a mlčky stojí,
jak je nechala
vysychající řeka.

Petr Horák - Velký Bobr

- ZRÁDCE -

Boj zuřil na všech místech. Monutné zdi hradu odrážely třeskot zbraní, výstřely a strašlivé nařikání těžce raněných. Přes nádvoří létaly šípy, kulky a sprostá slova. Všude tekla krev a nervy. Jako velitel pěchotní zálohy jsem měl nutkání pomoci našim, označeným modrými stužkami. Ale nesměl jsem. Až na signál staré hasičské trubky.

U kašny stál Sysel s halapartnou v ruce a řval nahoru na ochoz, kde se řezali Piskoř a Zoli.

"Piskoři, "hulákal Sysel, "když tě Zoli píchne, máš říct zásah a padnout hubou na zem!"

Zoli se naklonil přes zábradlí. "Já ho nabodnu vpravdu a nemusí říkat nic".

"Piskoři, slyšíš!" Sysel měl dobrý plíce. "Jinak tě spustíme za trest do kašny!"

"To není přeci žádný trest, " řval dolů Zoli, "každý tady ví, že je zasypáná."

Ale Sysel už neměl čas. Byl surově napaden členkou zdravotního sboru a oba bojující zmizeli v houští za hradbami.

Červení tlačili na všech frontách. Klacek mě páčil v dlaních, ale rozkaz je rozkaz. Kousek ode mne padl další "modrý". Nejdříve se ujistil, že si nerozbil hodinky a pak se začal svíjet a řvát bolestí. Bylo mi ho líto. Krvácel z useknuté ruky a já k němu nemohl. Byla to zoufalá situace. Červení už získali hladomornu!

Ze mnou zavzdychal motor a pod hradem si od foukl autobus. Turisti se vyrojili a já dostal ten nápad. Peláším dolů k parkovišti a cestou si cuchám vlasy a rvu límeček u košile. Přibíhám k nim udýchán a slyším sám sebe jak říkám: "Na hrad nemůžete. Sou tam nějaký chuligáni a nechtěj tam nikoho pustit. Namlátili mi a vyhodili mě!" Dělán na ně prasečí očka.

Obrovitý hromotluk, kterého snad uplácali z pěti chlapů, zahulákal: "Správné voják nesmí hrbít řbet. Pohněte chlapi!"

Skupinka dvanácti chlapů, z nichž byla určitě většina dvacet let v důchodu, zemiřila k hradu. Cestou si vyhrnawali rukávy a zkoušeli hole. Ženský čekaly u autobusu a chechtali se. Byl jsem spokojen a pomalu vyrazil za posilou.

V bráně mě opět zasáhl řev, ale už v jiné tónině.

"Podivéte, zdrhá, jako by hořelo", pištěl shrbený děda a holí třískal velitele červených. "Včil poznáš teprv, kolik máš kamarádů".

Samozřejmě žádné neměl. Zavalitý Rumcajs pelášil před dalším dědoulou a ječel o pomoc. Pak skočil na provazový žebřík a konec rychle vytáhl za sebou. Dědula stál pod ním a něco na něj drtil mezi dásněmi. Moc příjemné to asi nebylo, protože Rumcajs se držel žebříku i zuby.

Obrovitý hromotluk dělal největší paseku. Držel za límce dva kluky ve vzduchu a bouchal s nimi o sebe. Vedle něho seděli dva další staříci, fandili mu a mohli se smíchy umlátit. Až teď jsem si všiml, že sedí na Piskořově. Byl v obličeji modrý a oči měl jako houpací kůň.

Hromotluk si mne všimnul.

"Tak které z nich to bel, co tě udělal te boule!"

Vystrašené oči dvou potupených armád se na mě překvapeně podívali. Otvírali pusy a doufali, že špatně slyšeli. Cože?

Je fakt, že mě pak chtěli zmlátit všichni, ale nakonec se to vysvětlilo. I ženským v podhradí.

Na parkovišti seděli všichni pohromadě a cucali víno. Smáli se a halekali, jaké to bylo vyrovnané. Hromotlucky předseda JZD Čádkov se smál, až měl na obličeji fleky a rozléval z demižonu víno. Seděl jsem za trest stranou. Piskoř na mě dělal huby a provokativně vychutnával dvoudecku. Blbec!

No a co, řekl jsem si. Nahoře mám v báglu limonádu.

Jaroslav Dittrich,

Sup

• ÚDOLÍ BLÁZNŮ •

Mezi oblými kameny
zurčí blankytný jez,
na Viktorčině rameni
kvete rudý vřes.

Jdeme údolím bláznů,
my, její nepřímí potomci,
den pihy hvězd mraky smáznul
a meluzína kvílí na kopci.

Mraky jdou jak tajemní hulání
a šavlemi blesků dají se do tance,
ve větvích listy prohání,
hvězdy směřují k Polárce.

• NÁVOD NA SNĚH •

Vykopej co nejhlubší studnu
postav z žebroví stromů chrám,
já, Město, sluncem ti uhnu
a ty zůstaneš sám.

Přepluj řeku, dravé proudy
dej čtvrtý rozměr tichu,
rozdělej ohen v srdci rodné hroudy
zůstaneš sám a k smíchu.

Naslouchej vší lesní zvěři
vstříc rybám postav prám,
rozdrcb jim chleba na večeri
a pak nebudeš nikdy sám.

• PŘIPRAVENI •

Slunce hrálo nám tváře
v polárním svitu
nedosažitelné dslavy
těšící se naším marnostem.

Levní medvědi nařikají hlady,
tuleni umírají po stovkách...
jejich oči podobné lidským
už nevidí,

jen pláčí,

...a slzy vpíjí se,

do slaného moře.

Zachránci se přibližují!

První listiny jsou připraveny k podepsání...

Luboš Kořínek - Mauglí

• MOŽNÁ SNAD •

Snad z rán nedospaných
Snad z probdělých nocí
Snad z poledního žáru
Snad z cizího města a těch lidí
Snad z pokrytectví
Snad z mokré trávy
Snad z té vyšlapané cesty
Snad z hluku
- a co já vím z čeho mě bolí hlava

Dana Matinovičová - Dejdy

Pustinám plnejm oranžovejoh skal
do bezpečí tvý něhy utíkám
Hrajem si na lásku
a já mám duši v trapu
Pokorně poslouchám tvý rady
který ale málo chápu
Jsem pořád malá holka
ať jak chci vypadám
a pořád chci, aby mě někdo bládil
když se trápím
Rýmy mi do básniček nestačí
a svoje vlastní city napadám
že nejsou jaké by měly být
že se v blátě vláčí
Jsem pořád malá holka
neumím být rozumná
desetkrát pokáráš mne
a já přesto z višně sletím
jsem nevypočitatelná
poháčkám propadlá
a nechtěj změnit mě, to nevyjde ti
Raděj ať zůstanu jak jsem
ať poznám, jak je tvrdá zem
raději ať mě slzy pálí víc
nežli tvoje dlaně
Tvý dlaně lžou a já to vím
a nespolehám na ně
To raději ať mě deště smáčí
ať klesnu někam do bodláčí
Říkáš, že ochráníš mě
ve svém náručí
Jenomže řekní kdo pak
žít mě naučí?

• TAKY KUS PŘÍRODY •

Co na tom, že nás právě smáčí aprílový deštík, co na tom, že jsme od bláta až po kolena. "Neměli jsme lízt přes to pole." Ale uprostřed je taková pěkná houštinka. Trochu křoví, pár stromů a poseď. "Taky nás tenhle dolík uchrání před větrem," přesvědčuji ostatní o správnosti mého dolíkového rozhodnutí. Už je skoro tma. Natahujeme igelitové přístřeší, ačkoli 1x2 metry pro šest nocležníků není zas tak moc. "Něco tady smrdí," se šklebem v obličeji namítá Štopa. Marně se rozhlížíme tmou, kde nějaký poberta něco utrousil. Ležíme pod igelitem a nasloucháme kapání vody skrze díрку ve vikslajvantu nad hlavou. Vítr se utišil. S východem Slunce vylézáme i my ze svých vyhřátých brlohů. "Hele, už tu nic nesmrdí"— první věta toho rána. "To bylo jenom asi při tom dešti, třeba před nedávnem hnojili pole." "Jé!!" ozve se Šmudla. Za chvilku si všichni prohlížíme boty. Ani jeden z nás neunikl přilnavosti trusu. "A já spal hned vedle toho," povzdechne Ondráš, "no co, taky kus přírody." ...a trávou vše důkladně pucujeme.

Lída Morávková - Lídě

Ano, sem sobec. To proti tichý, nenápadný a smrtelně nebezpečný zaběhnutosti.

Nebuť lásko, jen bojuju proti lži.

Zere mě to, ale sem sobec. To je ta touha bejt absolutně svobodnej.

Vaše Klozar - King

• NEDĚLE NA ZAČÁTKU PROSINCE •

Neděle na začátku prosince

nemá žádnou něhu.

Křehký závoj utkaný

z vloček sněhu

tu ještě není.

Jen mrholí,

a na drátech namrzá jíní.

Neděle zkraje prosince

je šeravý den.

A příslib čehosi tušíš jen.

Už začínáš být neодоčkavý,

jak malé dítě – "Kdy už to bude mamí?"

Zas jeden rok končí svou pouť

a ty se máš rozhodnout

jak prožiješ ten příští čas.

... . Erika Chvátalová

• VÁNOČNÍ •

Prsty mám zase

od smůly a vosku

cingrlátka z krabic

a lidský duše

si po roce narovnaly záda

a štěstí a zdraví

si vyšláply

na velké vánoční vandr

když všichni všem přejou

všechno nej...

Lenka Mašterová

• DÁMY I HOLKY •

Jsou to dámy
různých kosmetických značek a firem,
posledních výstřelků módy,
umějí se bavit o ničem
i o zákonitostech světa.

Jsou to holky dnešního rána
s velikýma očima
/této chvíle prázdnýma/
a s chutí dýchat.

Jsme všechny stejné
bez kluků i s nimi
jenže každé na něčem jiném záleží.

Dana Martinovičová - Dečky

• VÍLA •

Suknice z tráv
a bosé nohy
brouzdající se tmou,
vzletná krása
ukryté v listech podzimů.

Padá, chodníky ukrývá
hořící koberec.
Našlapuješ opatrně,
jako by jsi nechtěla
zničit tu trocu krásy

Petr Horák - Velký Bobr

• ZKÁZA •

Možná se stala chyba.
Na pokraji čehosi zvláštního
zasvítíla jiskra naděje.

Z moře vystrčila hlavu ryba.
snať poslední v zajetí
dnešního dne. Nebo noci?

Ať se raděj ukryje!
Lidé jsou... nebo byli ovoci.
Možná by se našla i tráva.

V knihách je psáno, jak vypadá.
Snať trochu zelená...
není to žádná sláva.

Zas jedna malá kostka
co do stavebnice zapadá.
A Matka Příroda jen mlčí.

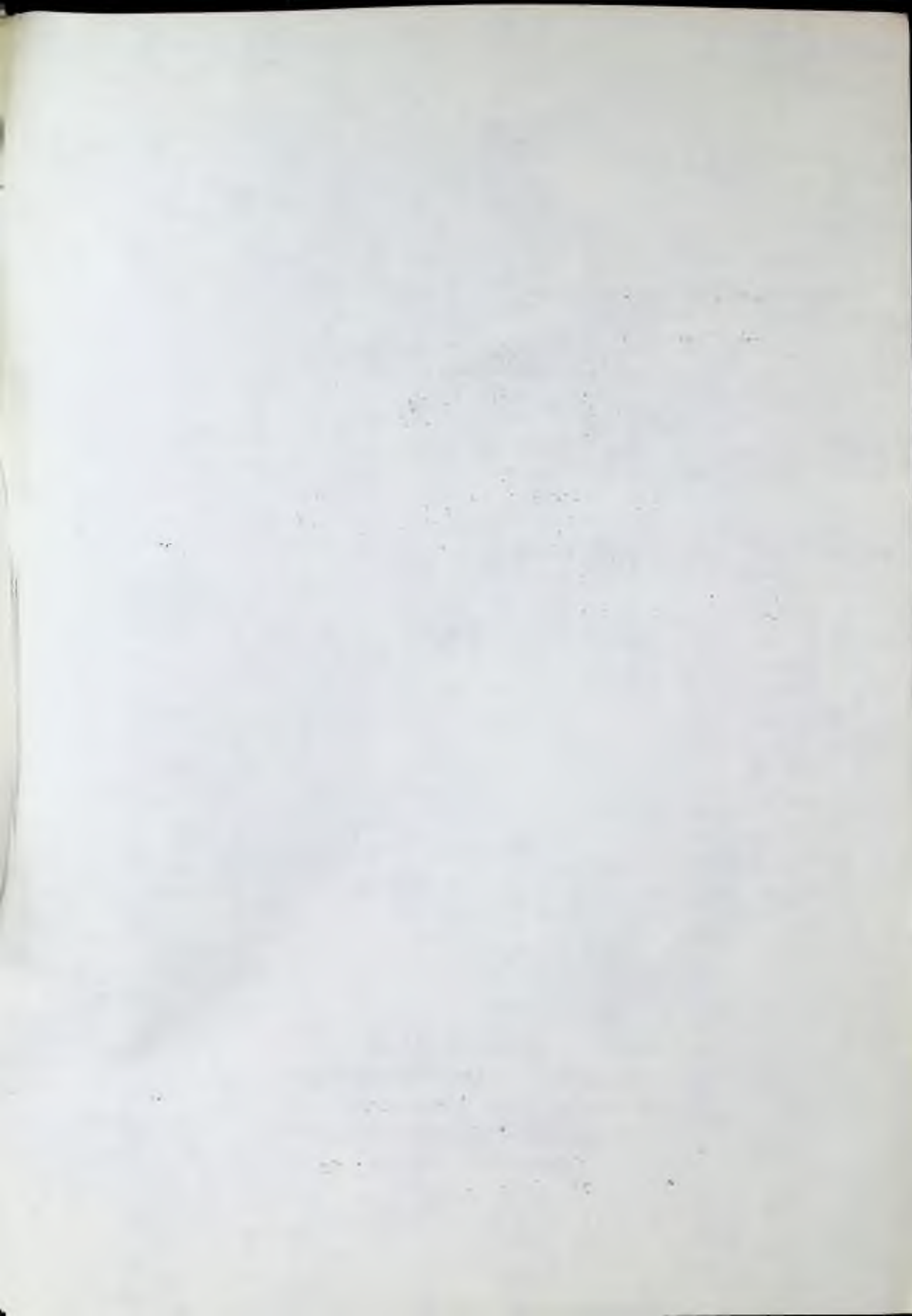
Nejspíš ji z toho bolí hlava.
Lidí zbyla jen hrstka
a domy kolem nejsou ničí.

Sárka Chumová - Akimba

• POZDNI VEČER •

Na dně pivní sklenice
zbyla kapka moku
a jak tam seděl
a koukal na dno
možná nevěděl
že blíží se ráno
nepotřeboval vědět
že venku vyšla svoboda
nepotřeboval vědět
kdo zabíjí mu děti.
Odstrčil židli
a vratkým pohybem
zamířil ven
k úsvitu.

Petr Horák - Velký
Bobr

ADRESA REDAKCE:

KLUB MAXIMALISTŮ

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA č. 67

230 02 KOLÍN

Vydává Klub Maximalistů Kolín
Odpovědný redaktor: Karel Čížek
Povoleno odborem kultury ONV Kolín
Povolovací číslo: 6320403389
Náklad 100 výtisků